

Sygn. akt II K 571/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Czarciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Zielińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 01.10., 05.11., 26.11.2018 r. w Toruniu

sprawy

Z. T.

urodzonego (...) w L.

syna E. i H. z d. P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 06.03.2018 r. o godzinie 14.25 w miejscowości Z. Droga Krajowa nr (...) na wysokości posesji nr (...), jadąc drogą publiczną kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) pomimo orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Toruniu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym za sygn. akt II K 573/14 obowiązującego od dnia 25 czerwca 2014 r. do dnia 25 czerwca 2019 r.,

- tj. o czyn z art. 244 kk

o r z e k a :

I. oskarżonego Z. T. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 244 kk i za to na podstawie art. 244 kk orzeka karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem wydatków poniesionych od chwili wszczęcia postępowania.

Sygn. akt II K 571/18

UZASADNIENIE

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 11 czerwca 2014 roku, sygn. akt II K 571/18 Z. T. został skazany za przestępstwo z art. 178a§ 1 i 4 kk, art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. W wyroku tym orzeczono wobec niego m.in. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat. (dowód: odpis wyroku SR w Toruniu, sygn. akt II K 573/14, k. 11)

Na podstawie ww. wyroku Prezydent Miasta D. wydał decyzję o cofnięciu Z. T. uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie kategorii B prawa jazdy od dnia 25 czerwca 2014 roku do dnia 25 czerwca 2015 roku.

(dowód: decyzja Prezydenta Miasta D., k. 36)

W dniu 6 marca 2018 roku funkcjonariusze policji P. W. i P. K. pełnili służbę radiowozem oznakowanym na terenie gminy Z.. Około godziny 14.25 funkcjonariusze zauważyli pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) poruszający się z kierunku T., w kierunku miejscowości B.. Postanowili go zatrzymać z uwagi na zły stan techniczny. Funkcjonariusze użyli sygnałów świetlnych i dźwiękowych. Kierujący F. zjechał na parking przy lokalu (...). Kierującym pojazdem okazał się Z. T..

(dowody: zeznania P. K., k. 45-46, k. 80v

zeznania P. W., k.47-48, k.86v)

Z. T. był dotychczas karany sędownie sześciokrotnie, w tym również za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

(dowód: karta karna, k. 26-27)

Z. T. został oskarżony o to, że w dniu 06.03.2018 r. o godzinie 14.25 w miejscowości Z. Droga Krajowa nr (...) na wysokości posesji nr (...), jadąc drogą publiczną kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) pomimo orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Toruniu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym za sygn. akt II K 573/14 obowiązującego od dnia 25 czerwca 2014 r. do dnia 25 czerwca 2019 r., tj. o czyn z art. 244 kk.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił (k. 43), że w dniu 6 marca 2018 roku jechał samochodem z L. R. z T. w kierunku B.. Z. T. podkreślił, że zajmował fotel pasażera, zaś kierowcą był właśnie L. R.. Według przedstawionej przez niego wersji wydarzeń podczas podróży zatrzymali się w miejscowości Z. na wysokości posesji nr (...), skąd jego kolega udał się do przychodni, zaś on został w samochodzie. Zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego policjanci zauważyli, że w pojeździe, w którym siedział były uszkodzenia i podeszli do niego, a następnie spisali jego dane. Z. T. podał, że miał usłyszeć od policjantów, iż z uwagi na fakt, iż posiada on zakaz prowadzenia pojazdów będzie na tę okoliczność spisana notatka. Nadto dodał, że funkcjonariusze Policji oddalili się zanim L. R. wrócił z przychodni. Z. T. zaznaczył, że jego znajomy zmarł w dniu 1 maja 2018 roku.

Sąd uznał powyższe wyjaśnienia za zasadniczo niewiarygodne, bowiem pozostają w sprzeczności z ustaleniami poczynionymi przez Sąd w oparciu o pozostały materiał dowodowy zebrany w toku sprawy. W ocenie Sądu wersja prezentowana przez oskarżonego stanowi jedynie jego linię obrony. Przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z wersją zaprezentowaną przez funkcjonariuszy Policji, którzy zatrzymali oskarżonego do kontroli. Twierdzenia oskarżonego jakoby zainteresowali się uszkodzeniami w samochodzie i następnie spisali jego dane mimo, że zajmował miejsce pasażera są wręcz nielogiczne. Jednocześnie oskarżony wskazał jako kierowcę osobę, która zmarła wiedząc, iż nie będzie można pozyskać od niej zeznań. Przeczy logice również tłumaczenie oskarżonego, że jego znajomy zatrzymał się akurat przy lokalu (...) po to, by pieszo przejść do przychodni, która znajduje się w centrum Z. Wielkiej. Oczywistym jest, że mężczyzna podjechałby pod budynek przychodni samochodem, a oskarżony nie wskazał żadnego racjonalnego powodu, dla którego miałby postąpić inaczej. Wskazane argumenty przemawiają za uznaniem, iż oskarżony stworzył zaprezentowaną przez siebie wersję wydarzeń na potrzeby złożenia wyjaśnień w niniejszej sprawie. Z. T. zdawał sobie sprawę, że kolejny raz kierował pojazdem pomimo orzeczonego wobec niego zakazu, a tym samym prawdopodobnie zostanie wobec niego orzeczona kara pozbawienia wolności w formie bezwzględnej. Wynika to zresztą z wyjaśnień funkcjonariusza Policji P. W., który podał, iż mężczyzna był zdenerwowany i prosił go, by odstąpił od dokonania czynności, bowiem „obawia się pójść do więzienia”.

P. K. (k. 45-46, k. 80v) i **P. W.** (k.47-48, k.86v) są funkcjonariuszami Policji. Ze złożonych przez nich zeznań wynika, iż w dniu 6 marca 2018 roku pełnili służbę na drodze krajowej nr (...) w miejscowości Z.. Świadkowie podali, iż przy użyciu dźwiękowych i świetlnych sygnałów uprzywilejowania zatrzymali do kontroli samochód marki F., który miał uszkodzony zderzak. Zgodnie z zaprezentowaną przez nich wersją pojazd zjechał z drogi na teren punktu gastronomicznego (...). Funkcjonariusze Policji zaznaczyli, że wcześniej jechali za powyższym samochodem i znajdował się w nim wyłącznie kierowca. Świadkowie dodali, że na podstawie dowodu osobistego ustalono tożsamość kierowcy i był to Z. T.. P. K. i P. W. zeznali, że oskarżony nie dysponował dokumentem prawo jazdy i poinformował ich, że orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów .

W ocenie Sądu zeznania funkcjonariuszy Policji są całkowicie wiarygodne i na ich podstawie dokonano ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Przedstawiona przez nich wersja wydarzeń jest wzajemnie spójna i logiczna. Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować rzetelność zeznań powyższych świadków. Z racji pełnionej przez nich funkcji nie mieli oni obiektywnych powodów, by złożyć zeznania niezgodne z rzeczywistością. Odmienna wersja, którą zaprezentował oskarżony jest niewiarygodna ze wskazanych wyżej powodów.

Nadto Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, w szczególności danych o karalności, a także pozostałym dowodom zawnioskowanym do ujawnienia w akcie oskarżenia. Wszelkie dokumenty zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.

Sąd zważył, co następuje:

Znamiona przestępstwa z art. 244 kk polegają na niestosowaniu się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo niewykonaniu zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany.

Jest to przestępstwo formalne, do którego znamion nie należy spowodowanie jakiegokolwiek skutku. Może być popełnione zarówno w formie działania, jak i zaniechania (w szczególności dotyczy to niewykonania zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany). Podmiotem przestępstwa z art. 244 kk może być tylko osoba, wobec której orzeczono dany środek karny, a także osoba, która wiedząc o tym, że środek taki został orzeczony, nie stosuje się do tego orzeczenia (np. nie wykonując zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w prasie bądź w inny sposób). Jest to więc przestępstwo indywidualne. Czyn zabroniony z art. 244 kk jest występkiem umyślnym, który może być popełniony tak z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym.

Biorąc pod uwagę zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że wina oskarżonego Z. T. nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości. Oskarżony przyznał, że w dniu zdarzenia wiedział, iż orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów i nie dysponował dokumentem prawo jazdy. Jednocześnie zebrane dowody wskazują, że w dniu 6 marca 2018 roku prowadził on samochód, nie stosując się do orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym i swym zachowaniem swym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 244 kk. Działanie oskarżonego należy określić jako umyślne.

Przestępstwo z art. 244 kk jest zagrożone karą pozbawienia wolności do 3 miesięcy do lat 5. O doborze rodzaju reakcji karnej na konkretny czyn zabroniony decyduje zaś, zgodnie z treścią art. 53 § 1 kk, stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu, ale również wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie do art. 53 § 2 kk uwzględnić należy w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o

naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez Z. T. jest znaczny. Umyślnie lekceważąc orzeczenie sądu i zawarty w nim zakaz prowadzenia pojazdów oskarżony godził w dobro o niekwestionowanej wartości społecznej, jakim jest wymiar sprawiedliwości i autorytet wyroku sądowego.

Znaczny jest również stopień winy oskarżonego. Postępowanie karne nie dowiodło istnienia okoliczności, które obniżając z różnych przyczyn zdolność prawidłowego postrzegania rzeczywistości i kontrolowania własnych zachowań, mogłyby znacząco, w sposób usprawiedliwiony determinować istniejącą po stronie oskarżonego wolę popełnienia przestępstwa. Trzeba pamiętać, że oskarżony ma 66 lat, a tym samym dysponuje odpowiednim bagażem doświadczeń życiowych, aby zdawać sobie sprawę z powagi wyroku sądowego i konsekwencji sprzeniewierzenia się nałożonemu na niego zakazowi.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd orzekł wobec oskarżonego, na podstawie art. 244 kk, karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, która zdaniem Sądu pozostaje adekwatna do obu przeanalizowanych powyżej czynników limitujących rozmiar reakcji karnej na przestępstwo. Jako okoliczności obciążające przyjęto wcześniejszą wielokrotną karalność oskarżonego w tym za takie same czyny oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu. Zwrócić należy uwagę, iż analiza karty karnej oskarżonego wskazuje, że jest to kolejne złamanie zakazu sądowego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym co wskazuje na całkowite lekceważenie ze strony oskarżonego porządku prawnego. Jednocześnie w swoich wyjaśnieniach oskarżony nie zaprezentował żadnego racjonalnego powodu, dla którego był zmuszony samodzielnie prowadzić samochód i złamać ów zakaz.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności, kierując się przy wymierzaniu oskarżonemu kary kryteriami, wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., a więc swoim uznaniem, granicami przewidzianymi przez ustawę, Sąd uznał, iż sprawiedliwą, wyważoną i uwzględniającą stopień zawinienia oskarżonego i szkodliwości społecznej jego czynu, jest wymierzona oskarżonemu kara 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Kierując się obligatoryjną treścią art. art. 42 §1 a pkt 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek kary w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. Sąd uznał, iż okres ten jest odpowiedni biorąc pod uwagę postawę sprawcy oraz charakter popełnionego przez niego czynu.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 627 kpk, zasądzając od oskarżonego kwotę 180 złotych tytułem opłaty (na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku) oraz obciążając go wydatkami w sprawie w kwocie 70 złotych. Rozstrzygnięcie w tym zakresie uwzględnia wynik procesu oraz możliwości płatnicze oskarżonego. Oceniając jego sytuację materialną należało bowiem dojść do wniosku, iż poniesienie kosztów nie będzie związane z istotnym uszczerbkiem dla oskarżonego oraz jego rodziny. Oskarżony utrzymuje się ze świadczenia chorobowego w wysokości 1.600 zł miesięcznie, lecz nie posiada nikogo na utrzymaniu.